

Lasten kirjasto. N° 18.

Senttulan Niilo.

Hinta: 5 penniä.

Maquette: R. E. Lindström.

Genttulan Niilo.

Genttulan Niilo oli ainoastansa kuuden vuoden vanha, kun hänen isänsä kuoli. Äitinsä oli heikko ja tiwulloinen, ja Niilo oli kowin murheelinen, nähdeksänsä äitinsä päivä päiväältä yhä waan huonontuvan.

Kun Niilo oli tähttänyt kaksitoista vuotta, tähtyi hänen ruweta koettamaan itse ansaita elatustansa. Äitinsä olisi tyllä tahtonut, että poika olisi saanut jatkaa koulunkäyntiänsä vielä jonkun

aikaa, mutta ei ollut varoja siihen, jonka tähden Niilon tähtyi tyttä ainoastansa iltakouluun, johon sai mennä, päivätyönsä päätettyä. Muuten haki hän, ehkä turhaan, joutsenpojan virkaa johonkukin kauppaapuotiin. Kussa hywänsä hän ilmotti itsensä siinä tarlo-
 tuksessa, wastattiin hänelle, että hän muka oli aiwan heikko ja vähäinen ja ettei hänellä ollut voimia tarpeeksi semmoiseen työhön. Mikäpä hänen sitten piti ottaman neuvojsensa? Eräs hywäntahtoinen herra oli antanut hänelle markan. Sillä päätti hän sitten, astaa ristiin rastiin kauran mietittyänsä, ostaa muutamia sanomalehtiä, mennänsä kaduille tarjomaan niitä myytäväksi, niin kuin hän oli nähnyt monen hänen ikäisensä pojan tekewän. Hänen töhjä äitinsä ei ollut kuitenkään oikein

tytöväinen hänen päätöksensä, sillä hän pelkäsi, että poikansa sillä muotoa joutuisi monenlaisiin kiusauksiin ja vaaroihin.

"Minä tahtoisin kumminkin niin mielelläni ansaita jotakin teille, äitini," sanoi Miilo. "Dikein mielestäni firmentelee, nähdeskäni teidän olevan niin kiipeän ja yhtä hywin tähtyvän niin ahkerasti tehdä työtä. Istuttepa te usein lauman ylhäällä ja neulotte hököudet ansaitaksenne leipää itsellenne ja minulle."

"Mutta, rakas lapseni," vastasi äiti, "kuinka taidan minä saltia sinun käyhentelevän ympäri fatuja, joilla näkisit ja kuulisit niin paljon pahuutta ja kohahtaisit joukottain poikia, jotka riitelevät, tappelevat ja väärin käyttävät Sumailan nimeä? Uskon tyllä, että saattaa

löhtyä hywäntapaisiakin poikia niitten
seassa, jotta käywät kaduilla sanomia
myymässä, mutta pelkään kuitenkin, et-
tä moni koettaa wietellä sinua pahuu-
teen."

"Äiti," wastasi Niilo, "en minä
huoli ruweta juttelemaan heidän kans-
sansa. Menen waan matkojani hiljai-
sesti, tariten sanomiani vastaan tule-
wille ihmisille, ja kun kaikki sanomani
owat käyneet kaupoiksi, juoksen taas ko-
tiin tiiruummiten.

Nähdessänsä, kuinka Niilon oli hy-
wä halu tehdä jotain auttaaksensa hän-
tä, myönthi äiti wihdoin hänen pää-
töksensä ja puhui sitten hellästi ja wa-
raasti hänelle niistä waaroista ja tiu-
sautuksista, joiden alttiiksi hän nyt antoi
itsensä, sekä muistutti häntä, että ih-
misshydän on ylös kawaia ja pahauiksi

nen lappale ja luonnoستانsa taipuva
 laikkeen pahuuteen. "Meidän tulee ru-
 koilla Jumalaa", sanoi hän, "että Hän
 Pyhän Henkensä kautta luo meihin uu-
 den sydämmen ja uuden mielen, joka
 on Hänelle otollinen." Sen ohessa pu-
 hui hän myös Herran Jeesuksen rakka-
 udesta syntisiin, joka rakkaus on ollut
 niin suuri, että se on pakottanut Hän-
 tä antamaan henkensä meidän pelastuk-
 seksi, pakottanut Häntä kärsimään ja
 kuolemaan ristinhirsipuussa meidän syn-
 teimme tähden. Kertoi hän myöskin,
 kuinka Niilon isä wainaja oli rakasta-
 nut tätä kallista Wapahantajaa ja kuole-
 manhetkellänsä lausunut toiwomaansa
 saada Herran lohdata waimonsa ja lap-
 sensa Hänen tykönsä.

Siikutettuna kuusteli Niilo laikkea
 tätä, ja waikea hän monta kertaa en-

nen oli kuullut samaa, waihtti se vielä aina sywästi hänen sydämyensä. Wiimein laski leski polwillaan isättömän poikansa kanssa ja rukoili Herraa Jeesusta siunaamaan ja warjelemaan poikaa ja Hänen Pyhällä Hengelläänsä johdattamaan häntä taikkeen totuteen. Kun he nousi wat rukoilemasta, sanoi äiti rohkeemalla mielellä: "Toiwoni kiinnitän minä Herraan; Hän on olemassa, Niilo, sinulle isänä ja nuoruutesi johdattajana."

Tänä iltana läheni Niilo äitiänsä tawallisuutta liikemmäksi, ja oli jo hywin myöhänen, kun uni painoi hänen silmänsä umpeen.

Seuraavana aamuna nousi hän ylös ennen päivää ja kiiruhti sinne, jossa päivän sanomalehdet ulosjaettiin,

osti niitä vähän joukon ja alkoi kul-
ansa pitkin katuja.

Oli rankka talvisää. Kylmä tuu-
lenviuhka puhalteli vihaisesti ja tui-
sabetta ja lumiräntää häntä wa-
sten
silmiä. Pian rupe-
siivat silmät wettä
vuotamaan ja koko ruumiis wilusta wä-
risemään. Hänellä ei ollut lämmintä
päälystystä, niinkuin usealla muulla
pojalla, joita hän kadulla kohtasi; hänen
jalkineensa olivat myös vanhat ja lo-
pen kuluneet. Mutta hänen sydämen-
sä oli palawa rakkaudesta hänen heikkoa
äitiänsä kohtaan, eikä hän huolinut
suurin siit, mitä joutui kärsimään, kun
waan sai ansaituksi vähä rahaa äitiänsä
elatuskeksi.

Miilo asetti itsensä erään kadun
kulmaan ja alkoi kimeällä äänellä huu-
taa sanomainsa nimeä, niinkuin oli kuul-

lut muittenkin poikain tsekään. "Se on kaikei se oikea tapa sanomia myh=desjä", ajatteli hän ja lähti kävelemään eteenpäin pitkin katuja. Muista ujosui hän kuitenkin ja oikein häpeä, kolkottaissaan sanomiansa ohitse kulkewille; mutta muistaisja äitiänsä, muuttui mielen=sä jälleen rohkeemmaksi. Kuitenkaan se ei kähnyt niin helposti, kuin hän oli luullut, saada sanomiansa lähmään kaupoi=ksi. Eräs wanhanpuolinen herra, jolle hän kauppa=si tawaraansa, käski peräti hänen pitää suunsa kiinni ja herkeemään pitämästä semmoista pauhua ja möhhyä kaduilla. Niilo waike=ni ja ajatteli itsekseen: "Ei hän tiedä, että minä teen sitä kōyhän äitini täh=den." Sillä muotoa kului ensimmäisen päivän aamupuoli. Puolipäivän aikaan tuli Niilon iso näkta. Melkein puo=

let sanomia oli vielä myymättä, mutta hän päätti kuitenkin mennänsä kotiin, toivoen saavansa myydä loppu seuraavana päivänä. Ei hän malttanut sitä, että päivän kuitiset kadottavat arvonsa seuraavana päivänä, ja että mitä hän ei saanut täynnään laupoiksi tänäpäivänä, sitä saisi hän vielä vähemmän huomenna, sillä ei kukaan juuri ostele vanhoja sanomia.

Kotiin mennessänsä kohtasi Niilo kaksi poikaa, jotka olivat häntä vähän isommat ja jotka seisahdivat juttelemaan hänen kanssansa. Sahka olivat kyselleet häneltä yhtä ja toista ja hänen vastauksistansa huomanneet, että hän oli kökematon ja herkkä-uskoinen poika, kysyi toinen heistä: "Eikö sinulla ole halua ansaita yhtä puoltamarkkaa taikka kolonaiista?" "On kyllä", vastasi Nii-

lo wilkkaasti. "Jos niin on", jatkoi toinen, "niin tule yhteen meidän kanssamme ehtoolla puutarha-kadulla; siellä saat auttaa meitä eräässä työssä, josta maksamme sinulle kunniallisen palkan." Niilo ei oikein ymmärtänyt, mitä he tarjottivat, eikä tahtonutkaan alusta suostua heidän ehdotukseensa, mutta vihdoin myöntyi hän heidän lehotuksiinsa.

Tultuaan kotiin, puhui Niilo äitillensä suostumuksestaan poikain kanssa ja että hänen piti ehtoolla menemään ulos ansaitsemaan jotain.

"Minä en taida antaa siihen myönnöstystäni", sanoi äiti. "Niillä pojilla suuttaa olla jonkunlaisia pahoja aikeita. Minä pelkään, että heillä on pahoja kuvia tefeillä. Mitäpä työtä heillä olisi antaa sinulle ehtoolla pimeissä? Ja

wielä lisäsi owat he sinusta tuntemattomia. Ei, se ei käy laatuun; jää siinä waan kotiin, niin luemme yhdesjäsä wähhä jotain raamatusta ja panemme aikasin maata, sillä ei meillä ole paljon puita jälellä walaisemaan meille."

Miilo luotti siihen, että äiti hymäräsi asian paremmin kuin hän, ja noudatti sen wuoksi, mitään vastaan puhumatta, hänen tahtoansa.

Seuraavana aamuna lähti Miilo taas ulos ostamaan uusia fanomia, mutta ei niin monta kuin edellisellä päivänä. Hän oli jo tullut warowamaksi, eikä ollut hänellä enää paljon rahaaakaan jälillä.

Aamupäivällä näki hän suuren wäkijoukon tulwaawan pitkin kätua. Muutamilla oli kalikka kädessä, toiset taas huusivat suurella äänellä: "Me olem-

me saaneet warfaat kiinni. Kyllä he pian saavat hywin ansaitun rangaistuksensa." Niilo oikein peljästyí tuota sähinää ja huutoa ja juoksi korkeille puodintropuille. Sieltä näki hän, kuinka kahja poikaa kuljetettiin joukon keskellä. Rummaستufseksensa tunsi hän nuot pojat samoiksi, jotka eilän olivat käskeneet häntä heidän saaliinsa jaoille.

Hän kysyi lähellä seisovalta vanhalta mieheltä, mitä oli tapahtunut, ja sai kuulla, että pojat eilän ehtoolla olivat olleet ilkiwarlaisia eräällä vanhalla rouwalla puutarhataidun warrella. Se oli nyt saatu kiinni ja wiettiin wankenteen.

Niilo käsitti nyt, kuinka oikein hänen äitinsä oli tehnyt, estäisjäsnsä häntä joutumasta noitten outoin poikain kanssa yhteen. Hän meni joutuisasti

totiin kertomaan äitiensä mitä oli nähnyt ja yhdesjä hänen kansansa kiittämään Jumalaa, joka oli varjellut häntä taistelumasta siihen paulaan, joka oli hänen eteensä asetettu.

Suuri sillä aikaa kun he tästä vielä puheliwat, astui huoneesen sama ystävällinen herra, joka oli antanut Niilolle edellämainitun maran. Tällain tavalla oli hän saanut kuulla puhuttavan Niilon rakkaudesta äitiänsä kohtaan ja hänen halustansa palvelemaan äitiä. Nyt sai hän myös kuulla puhuttavan siitä vaarasta, josta hän äskén oli pelästunut, ja iloitsi sentähden sydämmestänsä, ja kun hän tätä nykyä tarwitfi juoksupoikaa palvelukseensa, tuli hän tarjomaan Niilolle sitä wirkaa. Sepä asti tefi suuren muutoksen köyhän pojan elämään. Niti antoi ilolla suostumuk-

senja, ja jo senraavana päivänä astui Niilo uuteen virkaansa.

Sos ei kertomuksemme wenyisi liian pitkäksi, puhuisimme vielä siitä ilosta, joka lesken majassa oli, koska Niilo jonkun ajan perästä tuli kotiinsa tuoden myötänsä ensimmäisen wiikon säästörahjat. Nyt saatamme lopuksi ainoastaan lausua sen toivon, että Sumala vielä edeskinpäin siunaisi Penttulan Niiloa ja tekisi hänen todelliseksi lohduttajaksi ja turvaksi hänen hurksalle äitillensä sekä palittisi runsaasti hänen kelpo isännälensä kaiten hywän, jota oli tehnyt Niilolle.

Turussa, 1870.

G. W. Wilén'in ja Rumpp. kirjapainossa.